

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **M. K.**, bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Tomkem
se sídlem Polská 4, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**,
se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č.j. KK/1561/DS/19-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. KK/1561/DS/19-3, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Chebu, odboru správních činností, oddělení registru vozidel a řidičů (dále jen „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 3. 6. 2019. Rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu bylo žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“) odňato řidičské oprávnění pro skupinu „B“, neboť v řízení vyšlo najevo, že žalobce při udělení řidičského oprávnění ani v době rozhodování prvoinstančního správního orgánu nesplňoval podmínku trvalého nebo přechodného pobytu na území České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) silničního zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítá, že v roce 2009 získal řidičské oprávnění pouze pro skupinu „B“, a proto je v rozporu se zákonem odejmout mu řidičské oprávnění pro skupiny „AM“ a „B1“, pro něž mu řidičské oprávnění nebylo uděleno.
3. Dále žalobce namítá, že v roce 2009, kdy mu bylo uděleno řidičské oprávnění, splňoval podmínku přechodného pobytu na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) silničního zákona ve znění účinném v době udělení řidičského oprávnění. Tuto skutečnost dokládá potvrzení o přechodném pobytu, podle něhož byl žalobci povolen přechodný pobyt na území České republiky od 17. 7. 2007, přičemž dle tvrzení žalobce tento přechodný pobyt trval i v době udělení řidičského oprávnění. Dále přechodný pobyt žalobce v době udělení řidičského oprávnění dokazuje doklad o rodném čísle, které mu bylo přiděleno dne 18. 3. 2009. Podle žalobce by k udělení rodného čísla nedošlo, pokud by jeho přechodný pobyt netrval.
4. Prvoinstanční správní orgán po žalobci neoprávněně požadoval prokázání obvyklého bydliště v období od 27. 9. 2008 do 31. 3. 2009, neboť v této době česká legislativa neznala pojem obvyklého bydliště, ale k udělení řidičského oprávnění postačovalo doložení přechodného pobytu po dobu alespoň 185 dnů. Změna příslušné legislativy v podobě prokazování obvyklého bydliště nemůže jít k tíži žalobce, neboť by se jednalo o pravou retroaktivitu odporující právu na spravedlivý proces a principu právní jistoty.
5. Žalobce rovněž namítá, že prvoinstanční správní orgán při zjišťování přechodného pobytu žalobce nesprávně vycházel ze zprávy Policie ČR, Odboru cizinecké policie, ačkoli od roku 2011 přešla působnost v oblasti agendy cizinců s povoleným pobytem na území České republiky do příslušnosti Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR.
6. Dále žalobce namítal, že již uplynuly lhůty pro obnovu řízení i pro přezkumné řízení stanovené správním řádem a vyjádřil názor, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 47/2013 nelze v této věci použít, neboť se týkalo zamítnutí žádosti o udělení řidičského oprávnění a nikoli odnětí již dříve uděleného řidičského oprávnění. Podle žalobce současné znění § 94 odst. 1 písm. c) silničního zákona pochází teprve z roku 2011, a proto žadateli o řidičské oprávnění, který o ně zažádal před rokem 2012 mohlo hrozit odnětí řidičského oprávnění jediné v rámci obnoveného řízení, v němž by byla žádost o udělení řidičského oprávnění zamítnuta. Vzhledem k tomu, že od udělení řidičského oprávnění uplynulo již více než 10 let, shledává žalobce rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění neproporcionálním a v rozporu se zásadou dobré víry, zásadou retroaktivity a zásadou ochrany nabytých práv. V současné době již žalobce není schopen doložit důkazy ke svému skutečnému pobytu na území České republiky v roce 2009 a ani to po něm nemůže být po takové době spravedlivě požadováno ze strany správních orgánů. Přitom dle žalobce ani neexistují žádné vážné pochybnosti, že žalobce v roce 2009 jednal protizákonně nebo obcházel zákon. Žalobce je v dobré víře, že splnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění, a proto by dle jeho názoru i případně nezákonné rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění z roku 2009 mělo být s ohledem na zásadu ochrany nabytých práv ponecháno v platnosti.
7. Žalobce rovněž uvádí, že i v současné době splňuje podmínku obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) silničního zákona. V průběhu správního řízení žalobce doložil nájemní smlouvu ze dne 26. 9. 2018 k místnosti v prvním patře domu na adrese V., a

potvrzení o přechodném pobytu na této adrese od 28. 11. 2018. Svůj pobyt na této adrese dokládal také čestným prohlášením pronajímatele J. R. a navrhoval jeho svědeckou výpověď k prokázání svého faktického pobytu na zmíněné adrese. Prvoinstanční správní orgán však ke zmíněným důkazům pouze konstatoval, že je mu z vlastní činnosti známo, že tato adresa je cizinci uváděna pouze za účelem získání řidičských průkazů a že pronájem jednoho pokoje nesvědčí o existenci obvyklého bydliště žadatele. Takovéto konstatování prvoinstančního i odvolacího správního orgánu bez uvedení dalších skutečností je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné. Podle žalobce na uvedené adrese v současné době bydlí pouze další 3 cizinci a prvoinstančnímu správnímu orgánu nic nebránilo vtom, aby je také vyslechl, a získal tak důkazy v potřebném rozsahu pro posouzení skutkového stavu věci. Neprovedením výsledku svědka R. a nezohledněním jeho čestného prohlášení prvoinstanční správní orgán a žalovaný zatížily správní řízení nezákonností, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Dle názoru žalobce ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Plzni (např. rozsudek NSS sp. zn. 5 As 143/2017-44) vylučuje označení důkazního prostředku předem za nezpůsobilý jen proto, že svědek náleží k určité sociální nebo profesní skupině, ale musely by být dány další skutečnosti, které takový závěr odůvodňují, což se však v tomto případě nestalo, a proto měl být žalobcem navržený svědek vyslechnut. Žalobce proto namítá, že prvoinstanční správní orgán ani žalovaný neprovedl pečlivě hodnocení důkazů.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Z vyjádření žalovaného vyplynulo, že s podanou žalobou nesouhlasí a trvá na tom, že v průběhu správního řízení nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobce a že vůči němu bylo postupováno v souladu se zákonem, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Námitky žalobce považuje žalovaný za neopodstatněné a bezpředmětné. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalobce splnil všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Žalobce neprokázal naplnění podmínky přechodného pobytu na území České republiky, tedy nedoložil alespoň 185 dní v kalendářním roce strávených v konkrétní fyzické domácnosti v České republice. Žalobce přitom neprokázal, ani že by v současné době měl v České republice obvyklé bydliště v podobě skutečné domácnosti, přestože k tomu byl prvoinstančním správním orgánem řádně vyzván. Žalovaný má za to, že prvoinstanční správní orgán splnil svou povinnost zkoumat naplnění podmínky přechodného pobytu prostřednictvím dotazu a informací obdržných od Úřadu pro motorismus ze Spolkové republiky Německo, díky nimž dospěl k závěru, že žalobce podmínku obvyklého bydliště nesplňuje. Tento závěr podporují i informace od Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče SRN.
9. K námitce žalobce týkající se nezákonného odnětí řidičského oprávnění pro skupiny „AM“ a „B1“, žalovaný uvádí, že námitka je bezpředmětná, neboť z výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je naprosto zřejmé, že žalobci bylo odňato řidičské oprávnění pouze pro skupinu „B“ a nikoli „AM“ nebo „B1“.
10. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce, dle které jeho přechodný pobyt v roce 2009 prokazuje potvrzení o přechodném pobytu a doklad o přidělení rodného čísla, neboť dané dokumenty neprokazují skutečné zdržování se žalobce na území České republiky po zákonem požadovanou minimální dobu. Žalovaný s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 47/2013 trvá na názoru, že k prokázání přechodného pobytu ve smyslu silničního zákona ve znění účinném v roce 2009 nepostačoval pouze formální úředně evidovaný přechodný pobyt, ale je nezbytné prokázat i skutečný faktický pobyt, byť tehdejší znění zákona neužívalo pojem obvyklého bydliště. I v roce 2009 bylo totiž nezbytné, aby přechodný pobyt splňoval atributy skutečné domácnosti na území České republiky, a proto ani tehdy pouze formálně evidovaný přechodný pobyt v obecném smyslu nebyl splněním podmínky přechodného pobytu ve smyslu silničního zákona. Ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2019, sp. zn. 6 As 210/2018, jehož se žalobce dovolává, vyjádřil názor, že je povinností žadatele o řidičské

oprávnění prokázat svůj faktický pobyt na území České republiky. Dále žalovaný uvedl, že i pokud by snad postačoval k naplnění podmínky přechodného pobytu pouze formální přechodný pobyt, žalobce při udělení řidičského oprávnění neměl ani formální přechodný pobyt. Ze sdělení Policie ČR, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend naprosto jasně vyplývá, že žalobce měl nahlášený přechodný pobyt pouze v období od 17. 7. 2007 do 25. 10. 2007 a poté až od 26. 9. 2018 dále.

11. Žalovaný považuje za nedůvodnou i námitku žalobce, podle níž prvoinstanční správní orgán zjišťoval splnění podmínky přechodného pobytu, respektive obvyklého bydliště, u nesprávné instituce. Jak v řízení o žádosti, tak v řízení o odnětí řidičského oprávnění bylo na žalobci, aby prokázal, že při udělení řidičského oprávnění splňoval podmínku přechodného pobytu, nebo alespoň splnění podmínky obvyklého bydliště v době řízení o odnětí řidičského oprávnění.
12. Žalovaný má rovněž za to, že se prvoinstanční správní orgán i žalovaný řádně vypořádal se všemi důkazy navrženými žalobcem ve správním řízení. Podotkl, že ze smlouvy o poskytování bankovních a dalších služeb z roku 2018 vyplývá, že žalobce uvedl místo trvalého pobytu v Německu na adrese X. V kontextu s informacemi o nepřetržitém skutečném pobytu žalobce na území SRN se navrženými důkazy nepodařilo žalobci vyvrátit důvodnou domněnku o nesplnění podmínky přechodného pobytu či obvyklého bydliště na území České republiky. Žalovaný nepovažuje za pochybení ani skutečnost, že v řízení nebyl vyslechnut žalobcem navržený svědek, pronajímatel J. R., neboť v kontextu s ostatními důkazy je zřejmé, že by tento výsledek nepřinesl ve věci nic nového. Tvzení žalobce, že důkaz o jeho profesních či osobních vazbách mohl být prokázán i výsledkem tří cizinců ubytovaných na téže adrese, považuje žalovaný za bezpředmětný, neboť žalobce nikdy v průběhu řízení o odnětí řidičského oprávnění nenavrhл provedení důkazů výpověďmi svědků.
13. Za důvodnou žalovaný nepovažuje ani námitku žalobce týkající se uplynutí lhůt pro provedení přezkumného řízení i pro obnovu řízení, neboť v této věci bylo vedeno řízení o odnětí řidičského oprávnění poté, co vyšlo najevo, že žalobce při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínku přechodného pobytu ve smyslu silničního zákona.

IV.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
15. O žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu mohlo být v roce 2009, tedy v době podání žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění řidičské oprávnění uděleno pouze zdravotně a odborně způsobilé osobě, která dosáhla věku stanoveného zákonem, za předpokladu, že tato osoba měla na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt, splňovala další zákonem stanovené podmínky a nebyla ve výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.
18. Podle § 2 písm. hh) silničního zákona ve znění účinném v době udělení řidičského oprávnění žalobci se přechodným pobytem rozuměl pobyt na území České republiky trvající alespoň 185

dní nebo příprava na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců. Obvyklým bydlištěm se od roku 2012 rozumí vedle místa trvalého pobytu také místo, kde fyzická osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky nebo z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

19. Podle § 94 odst. 1 písm. c) silničního zákona je možné odejmout řidičské oprávnění, pokud jeho držitel při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínky uvedené v § 82 silničního. Pokud nebyla splněna podmínka trvalého nebo přechodného pobytu, příslušný správní orgán řidičské oprávnění jeho držiteli neodejme, vyjde-li v řízení najevo, že ji držitel již splňuje.
20. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 31. 3. 2009 k Magistrátu města Most žádost o udělení řidičského oprávnění skupiny „B“ a téhož dne mu bylo řidičské oprávnění vydáno. Dne 29. 3. 2019 bylo žalobci zasláno oznámení o zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění pro podezření, že žalobce v době udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínku trvalého nebo přechodného pobytu na území České republiky. K zahájení řízení prvoinstanční správní orgán přistoupil v návaznosti na žádost německého spolkového úřadu Kraftfahrt Bundesamt Flensburg o prověření udělení řidičského oprávnění po zohlednění zprávy Policie ČR, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, č.j. KRPU-47699-1/ČJ-2019-040026-CV, z níž vyplynulo, že rozhodné době žalobce neměl na území České republiky hlášený pobyt. Žalobce na výzvu prvoinstančního správního orgánu uvedl, že v roce 2009, kdy mu bylo uděleno řidičské oprávnění, měl na území České republiky přechodný pobyt, což dokládal potvrzením o přechodném pobytu a dokladem o rodném čísle. Podle jeho názoru mu bylo řidičské oprávnění v souladu se zákonem platně uděleno. Dále žalobce dokládal k prokázání aktuálního obvyklého pobytu nájemní smlouvu ze dne 26. 9. 2018 k jedné místnosti v rodinném domě na adrese V., čestné prohlášení pronajímatele J. U. R. a navrhl i důkaz svědeckou výpovědí pronajímatele za účelem prokázání svého obvyklého pobytu na dané adrese. Dále žalobce předložil prvoinstančnímu správnímu orgánu smlouvu o poskytování bankovních a dalších služeb ze dne 26. 9. 2018, v níž uvedl adresu svého trvalého pobytu X, Německo a telefonní číslo, na němž bude užívat Mobilní Elektronický klíč + X, tedy telefonní číslo s německou předvolbou.
21. Prvoinstanční správní orgán rozhodnutím ze dne 3. 6. 2019, č.j. MUCH 50326/2019, žalobci podle § 94 odst. 1 písm. c) silničního zákona odňal řidičské oprávnění pro skupinu „B“ s odůvodněním, že se žalobci nepodařilo prokázat naplnění podmínky obvyklého bydliště podle § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) silničního zákona.
22. Námitku žalobce, podle níž prvoinstanční správní orgán žalobci nezákonně odňal řidičské oprávnění skupiny „AM“ a skupiny „B1“, přestože mu v minulosti bylo uděleno řidičské oprávnění pouze pro skupinu „B“, soud shledal nedůvodnou. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nevyplývá, že by bylo vůbec rozhodováno o odnětí řidičského oprávnění pro zmíněné skupiny. Naopak z výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je naprosto zřejmé, že žalobci bylo odňato řidičské oprávnění skupiny „B“. O odnětí řidičského oprávnění skupiny „AM“ nebo skupiny „B1“ se napadené rozhodnutí ani rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu vůbec nezmiňuje, a to ani ve výroku ani v odůvodnění.
23. S tvrzením žalobce, že při udělení řidičského oprávnění splňoval podmínku přechodného pobytu, nelze souhlasit. Potvrzení o přechodném pobytu ze dne 17. 7. 2007 a doklad o rodném čísle ze dne 18. 3. 2009 neprokazují skutečný pobyt žalobce na území České republiky v rozhodné době. Podmínka přechodného pobytu je splněna pouze tehdy, pokud žadatel pobývá na území České republiky po dobu alespoň 185 dnů v kalendářním roce nebo pokud se zde nejméně 6 měsíců připravuje na budoucí výkon povolání. Přípravu k budoucímu povolání žalobce nijak nedokládal

ani netvrdil a potvrzení k přechodnému pobytu rovněž nedokládá trvání skutečného pobytu žalobce na území České republiky v zákonem požadované minimální délce, ale pouze prokazuje, že ke dni 17. 7. 2007 byl žalobce v České republice přihlášen k přechodnému pobytu. Podle sdělení Policie ČR, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend č. j. KRPU-47699-1/ČJ-2019-040026-CV byl žalobce na území České republiky přihlášen k přechodnému pobytu pouze v období od 17. 7. 2007 do 25. 10. 2007 na adrese O. a poté až od 26. 9. 2018 na adrese V. Je tedy zřejmé, že prvoinstanční správní orgán měl zcela důvodnou pochybnost o splnění podmínky přechodného pobytu žalobce v době udělení řidičského oprávnění, když jím doložené dokumenty jeho přechodný pobyt nijak nedokládají. Naopak ze sdělení Policie ČR jasně vyplývá, v době udělení řidičského oprávnění žalobce na území České republiky nebyl ani formálně přihlášen k přechodnému či jinému pobytu. Nadto soud dodává, že judikatura správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. 7 As 287/2014 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 6 As 47/2013) se shoduje na tom, že pouhé potvrzení o přechodném pobytu samo o sobě nijak neprokazuje faktický pobyt cizince na území České republiky, dokládá pouze jeho oprávnění zde pobývat, které však nemusí být cizincem aktivně využito.

24. Přechodný pobyt žalobce nelze dovodit ani z dokladu o rodném čísle. Z § 16 písm. c) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a o rodných číslech a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“) vyplývá, že rodné číslo se přidělí cizinci s povolením k pobytu na území České republiky. Zákon o evidenci obyvatel však nevyžaduje k udělení rodného čísla cizinci, aby pobýval na území České republiky nejméně 185 dní v kalendářním roce, a proto neobstojí tvrzení žalobce, že by rodné číslo nebylo přiděleno, pokud by podmínku přechodného pobytu nesplňoval. Ostatně pojem přechodného pobytu v obecném pojetí zákona o pobytu cizinců nelze ztotožňovat s tím, jak přechodný pobyt pojímá silniční zákon, jak bude uvedeno dále.
25. Přestože žalobce dále namítal, že zavedením pojmu „obvyklé bydliště“ došlo ke změně právní úpravy, která nemůže jít k tíži žalobce, a proto po něm nemůže být požadováno prokázání obvyklého bydliště v době udělení řidičského oprávnění, soud tuto námitku rovněž nepovažuje za důvodnou. K zavedení pojmu „obvyklé bydliště“ skutečně došlo teprve novelou silničního zákona provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., s účinností od 1. 1. 2012, ale již dříve splnění podmínky přechodného pobytu vyžadovalo prokázání skutečných vazeb v České republice a pouhý formální přechodný pobyt nepředstavoval splnění podmínky přechodného pobytu. Ostatně podle judikatury (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 57 A 5/2011) i přechodný pobyt před rokem 2012 ve smyslu silničního zákona znamenal faktický pobyt žadatele o řidičské oprávnění na území České republiky. Úprava § 2 písm. hh) silničního zákona ve znění účinném v rozhodné době byla implementací směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech, z níž je zřejmé, že řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům s obvyklým bydlištěm na území členského státu, jímž se rozumí místo, kde se osoba obvykle zdržuje po dobu nejméně 185 dní v kalendářním roce. Je proto naprosto zřejmé, že i v roce 2009 bylo nezbytné k naplnění podmínky přechodného pobytu, aby se žadatel na území České republiky fakticky zdržoval. Z uvedeného plyne, že z materiálního hlediska nedošlo ke změně právní úpravy k tíži žalobce, a proto je jeho námitka nedůvodná.
26. Neobstojí ani námitka žalobce, že správní orgány při zjišťování pobytu žalobce nesprávně vycházely ze zprávy Policie ČR, když problematika cizinců náleží do příslušnosti Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Podle § 164 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů odbor cizinecké policie provádí pobytovou kontrolu. Správní orgány tedy zcela v souladu se zákonem oprávněně vycházely ze zprávy cizinecké policie a neměly povinnost si tuto informaci prověřovat u dalších institucí. Zjištění ze zprávy cizinecké policie a žádost německého spolkového úřadu Kraftfahrt Bundesamt Flensburg o prověření udělení řidičského oprávnění založily důvodnou pochybnost o existenci přechodného pobytu žalobce na území České republiky, a proto prvoinstanční správní

orgán zcela v souladu se zákonem zahájil řízení o odnětí řidičského oprávnění a v něm umožnil žalobci domněnku o nesplnění podmínky přechodného pobytu vyvrátit.

27. Po zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění prvoinstanční správní orgán řádně vyzval žalobce k doložení důkazů prokazujících jeho přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů v kalendářním roce v době udělení řidičského oprávnění (tedy v období od 27. 9. 2008 do 31. 3. 2009). Pokud by žalobce nebyl schopen přechodný pobyt v roce 2009 prokázat, měl možnost předložit důkazy prokazující alespoň jeho obvyklé bydliště v době vedení řízení o odnětí řidičského oprávnění. Výzva prvoinstančního správního orgánu ze dne 29. 3. 2019 přitom obsahovala označení zcela konkrétních dokumentů, které mohou prokazovat skutečnou vazbu žalobce k České republice, jimiž mohou být mimo jiné i výpisy z účtu banky, potvrzení o úhradě ubytování, účty za úhradu telefonních služeb. Doložení většiny dokumentů zmíněných ve shora uvedené výzvě by přitom pro fyzickou osobu žijící v České republice nejméně po dobu alespoň 185 dnů v kalendářním roce neměl být problém.
28. Judikatura dovodila, že důkazní břemeno k prokázání skutečného pobytu leží na žalobci jakožto žadateli o řidičské oprávnění, neboť je to právě žadatel, kdo disponuje informacemi, které mohou doložit jeho skutečný pobyt v České republice. Důkazní břemeno v této otázce ani nemůže ležet na správním orgánu, neboť ten nemá možnost dohledat a opatřit důkazy o rodinných, osobních či profesních vazbách žadatele. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. 6 As 210/2018, výslovně zdůrazňuje, že je na žadateli o řidičské oprávnění, aby prokázal splnění podmínek pro vydání řidičského průkazu a zejména pokud jde o podmínku obvyklého bydliště na území České republiky, je jeho povinností prokázání faktického bydliště a nepostačuje pouhé prokázání formálního pobytu.
29. K námitce žalobce, že již uplynuly lhůty pro konání přezkumného řízení i pro obnovu řízení, soud uvádí, že řízení o odnětí řidičského oprávnění je zcela samostatným svébytným řízením, které není svázáno žádnými lhůtami. Účelem tohoto řízení je zajistit bezpečný provoz na pozemních komunikacích, a proto umožňuje odnětí řidičského oprávnění za situace, kdy je zjištěno, že jakákoli z podmínek pro udělení řidičského oprávnění není splněna. Důvodem pro odnětí řidičského oprávnění není pouze skutečnost, že žadatel v době udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, respektive přechodného či trvalého pobytu.
30. Postup žalovaného, respektive prvoinstančního správního orgánu, kterým bylo přistoupeno k odnětí řidičského oprávnění, nelze v daném případě považovat za neproporcionální, jak uvádí žalobce. Zjištění ze zprávy cizinecké policie i z žádosti německého Úřadu pro motorismus ve Flensburgu naprosto jasně založila důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce splnil všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění. S ohledem na to, že účelem řízení o odnětí řidičského oprávnění je také zabránění účasti na provozu na pozemních komunikacích osobám, které nesplňují zákonem stanovení podmínky, zahájil prvoinstanční správní orgán zcela oprávněně příslušné řízení. Přestože od udělení řidičského oprávnění skutečně uplynula značná doba, nelze v kontextu zjištěných skutečností považovat požadavek správních orgánů, aby žalobce prokázal své skutečné vazby k České republice v době udělení řidičského oprávnění za nepřiměřené. Žalobce měl totiž možnost prokázat, že podmínku pobytu v České republice splňuje alespoň v době vedení řízení o odnětí řidičského oprávnění, pokud by již nebyl schopen doložit svůj pobyt v roce 2009. Z důkazů, které žalobce předložil, však lze dovodit pouze jeho formální oprávnění pobývat v České republice, ale jeho skutečné setrvávání zde nijak neprokazují. Naopak ve světle všech zjištění lze dovodit, že žalobce k České republice žádné faktické bydliště nemá. V řízení přitom nebyly zjištěny žádné mimořádné skutečnosti, které by z hlediska proporcionality bránily v dané věci přistoupit k odnětí řidičského oprávnění. Přestože se žalobce dovolává zásady dobré víry, ničím svou dobrou víru neprokazuje. Naopak ze skutečnosti, že v době udělení řidičského oprávnění nebyl ani formálně přihlášen k pobytu na území České republiky, lze usuzovat, že nemohl být v dobré víře, že splňuje podmínku přechodného pobytu vyžadovanou § 82 odst. 1 silničního zákona. Lze proto uzavřít, že veřejný

zájem na tom, aby řidičským oprávněním disponovaly skutečně pouze osoby splňující všechny zákonem stanovené podmínky, v tomto případě převažuje nad zásadou ochrany nabytých práv a zásadou dobré víry, jichž se žalobce dovolává.

31. Soud se ztotožnil i se závěrem prvoinstančního správního orgánu, že se žalobci nepodařilo prokázat ani splnění podmínky obvyklého bydliště v průběhu řízení o odnětí řidičského oprávnění. Předložená nájemní smlouva ze dne 26. 9. 2018 pouze dokládá oprávnění žalobce k bydlení na území České republiky, ale nikoli jeho skutečné pobývání na uvedené adrese. Správní orgány správně zhodnotily, že ani čestné prohlášení pronajímatele ze dne 17. 5. 2019 a případný svědecký výslech pronajímatele nejsou schopny vnést do případu nové informace, které by mohly prokázat faktické setrvávání žalobce na území České republiky. Totéž platí o kopii průkazu pojištěnce u Všeobecné zdravotní pojišťovny, jehož držení samo o sobě faktický pobyt pojištěnce na území České republiky nijak nedokládá. Skutečný pobyt žalobce neprokazuje ani smlouva o poskytování bankovních a dalších služeb ze dne 26. 9. 2018, neboť žádné v ní uvedené informace o žalobci nesvědčí o jeho vztahu k České republice, ba právě naopak. Ve zmíněné smlouvě žalobce uvedl místo svého trvalého pobytu na území Spolkové republiky Německo a kontaktní telefonní číslo, které bude v souvislosti se zřízeným účtem používat, má německou telefonní předvolbu +49, z čehož lze rovněž usuzovat, že má bližší vztah ke Spolkové republice Německo než k České republice. Pokud by žalobce skutečně pobýval v České republice lze uvažovat o tom, že by bylo patrně praktické uvést také korespondenční adresu v České republice, na níž žalobce pobývá, a mít uzavřenou smlouvu o poskytování telekomunikačních služeb s českým operátorem. Z žalobcem předložených důkazů je naprosto zřejmé, že kromě formální existence nájemního vztahu nijak nedokládá jakékoli své konkrétní osobní, rodinné či profesní vazby v České republice.
32. Odůvodnění hodnocení důkazů, které prvoinstanční správní orgán provedl, a s nímž se ztotožnil i žalovaný, soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Prvoinstanční správní orgán dostatečně zdůvodnil, proč nepřistoupil k výslechu svědka R.. S ohledem na všechna zjištění ve věci je zároveň zřejmé, že jeho svědecká výpověď by mohla mít nejvýše podpurný charakter, ale sama o sobě by dostatečně setrvávání žalobce v České republice neprokazovala. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že prvoinstanční správní orgán měl vyslechnout další 3 cizince bydlící na stejné adrese jako žalobce, neboť žalobce výslech těchto osob ve správním řízení vůbec nenavrhoval a poprvé se o nich zmiňuje až v žalobě. Jak bylo uvedeno výše, bylo povinností žalobce prokazovat splnění podmínky obvyklého bydliště a nikoli povinností správních orgánů, a proto prvoinstanční správní orgán nijak nepochybil, když nevyslechl jako svědky osoby, jejichž výslech ani nebyl navrhován.
33. Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že se žalovaný žádného ze žalobcem namítaných pochybení nedopustil. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud považuje zjištěný skutkový stav za správný a řádně odůvodněný a napadené rozhodnutí za zcela přezkoumatelné. Protože soud neshledal žádný ze žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Náklady řízení

34. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 11. listopadu 2020

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.